

עלון שבועי נחלת שדה

חידושי תורה בדרך הדרוש
והאגדה על פרשת השבוע

מאת מחבר סדרת הספרים "נחלת שדה" על התורה והמועדים

557 ספרות צפופות - חזון תשפ"א י"א אילון 557
לתגובות/הערות/דרשות והרצאות ניתן לפנות לטלפון - 050-4145482

הנושא: מהי גאולה?

"אמאלה, אני לא מוותר, בואי, ניסע לבדיקות ואחר כך אקח אותך הביתה, תבואי אלינו ותירגעי קצת, נשב על קפה ועוגיות ואחר כך נחשוב מה עושים".

כשביית המקדש יהיה קיים, לא יהיה עוד יצר הרע, כל אחד ירגיש ויתנהג כך עם אנשים זרים. כל אדם מישראל ירגיש אחוה ותחושת קרבה וזהות עם כל אחד. כשהשכינה תחזור להיות שרויה בישראל, לא יהיו יותר אנשים זרים.

הגאולה דומה להפצעת השחר - העולם נשאר בדיוק כפי שהיה בלילה, אלא שבבוקר רואים הכול בבהירות, ואילו בלילה גיששנו באפלה. כך כל 'חומר' הגאולה כבר נמצאים עכשיו, רק שאיננו רואים אותם בבהירות. כשתבוא הגאולה ויאיר האור, נראה ונבין את האמת בפשטות, ועד שלא נוכל כלל להבין איך יוכלנו לחשוב אחרת.

האמת היא שהקב"ה נמצא כאן גם עכשיו. התורה והמצוות הן אמת מוחלטת גם עכשיו. היותו של עם-ישראל 'ממלכת כהנים' נכונה גם עכשיו. ההכרח באחדות, בצדק וביושר עומד במלוא תוקפו גם עכשיו. אלא שבזמן הגלות כל האמיתות הללו שרויות בהעלם, והמצויאות הנראית לעינינו יכולה להיראות אחרת. לנו נדמה לפעמים שהקב"ה אולי אינו כאן, שאולי אפשר ללכת בדרך שונה מדרך התורה, שאולי יהודי דומה לגוי, שאולי אפשר להפיק תועלת ממחלוקת ומהפך השלום. אבל זה דמיון ואשליה, לא המציאות האמיתית.

אצל הצדיקים שכבר זכו לגאולה פרטית כבר האיר השחר הם מכירים כבר באמת המוחלטת.

בממלכה אחת חי לו מלך עשיר, שאחד מתחביביו היה לצאת מפעם לפעם למסע צייד.

באחד הימים יצא בלויית איש אמונו הקרוב אליו למסע צייד ביער. תחילה התנהל המסע על מי מנוחות, והם אף הצליחו לצמוד כל מיני בעלי חיים. ההצלחה רוממה אותם, והם המשיכו עוד יותר למעבה היער. אלא שלפתע נשתנה מזג האוויר וגשם זק החל לרדת עליהם. בתחילה עוד ניסו להסתתר תחת ענפי העצים, אבל זה לא הספיק, הם נרטבו עד לשד עצמותיהם והחלו קופאים מקור. השניים החלו להסתובב ביער אנה ואנה, מנסים למצוא את הדרך החוצה או לכל הפחות מקום מסתור עד יעבור זעם. העלטה והגשם העז הגבילו מאוד את כושר ראייתם, וגם אחרי זמן רב של הליכה ביער לא מצאו את הנתיב הנכון.

כמעט נואשו המלך ומלווהו, כשפתאום הבחינו באור קלוש הנוצץ מרחוק. השניים צעדו בעקבות האור והגיעו לבקתה קטנה.

מסופר כאשר הצדיק הקדוש רבי מנחם מענדל מויטבסק זת"ב היה בירושלים, יום אחד נשמעה תקיעת שופר מכיוון הר הזיתים. אנשי ירושלים ששמעו את התקיעה מרחוק היו בטוחים כי זהו קול שופרו של משיח. רצו מיד אל חדרו של הצדיק להודיעו כי משיח הגיע. פתח הצדיק את החלון והריח את האויר שבחוץ, ואז אמר: לא, אינני מריח את הריח של המשיח באוויר. בסוף התברר שאחד רצה לחמוד לצון לתושבי ירושלים עמד על הר הזיתים ותקע בשופר.

שאלו חסידים: מדוע היה צריך לפתוח את החלון ולהריח בחוץ? והשיבו: בתוך חדרו כבר היה ריח של משיח. נשאר לו לברר האם הריח הגיע לכל העולם שמסביב.

מה משמעות הסיפור הזה? וכי בחדרו של רבי מנחם-מענדל כבר בא משיח ובאה הגאולה? אך אנו מוצאים עוד דברים מעין זה. למשל, מובא בשם בעל התניא ז"ע (פלח הרמון שמות, עמ' ז) ש"לפני נשמות הגבוהות כרבי שמעון ברי-יוחאי וחבריו לא נחרב הבית". גם כאן נשאלת אותה שאלה: הלוא רבי שמעון ברי-יוחאי נרדף מפני הרומאים וסבל את כל קושי גזרותיהם; איך אפשר לומר שלגביו לא נחרב הבית?

אלא, אנשים חושבים כי גאולה פירושה שינוי המציאות הסובבת אותנו, מבחינה מעשית זה נכון - העולם אכן ישתנה, אבל יש גאולה הויה הגאולה העיקרית, היא הגאולה הפנימית בתוך לבו של האדם.

נביא לכך משל אשר ימחיש לנו זאת.

אדם נוסע ברכבו החדש ברחוב די צר, לפתע רכב יוצא מהחניה ב'רוורס' ומתנגש בו. האיש יוצא מהרכב בכעס, כדי לברר מי הנהג הסורר שבחוסר שימת לב פגע לו ברכבו. אלא שהוא רואה כי הנהגת זו אמו.

הרי שמיד תגובתו משתנית והוא מתחיל לרצותה: "אמא?! מה את עושה פה?! איך את מרגישה? קיבלת מכה? כואב לך משהו?" "הכל בסדר, אל תדאג, לא קרה כלום. ומה איתך? אתה בסדר?" אוי, נשבר הפנס. אני אשלם."

"אמאלה, תעזבי, על מה את מדברת? יש ביטוח, הוא משלם הכל! בואי, אני אקח אותך לבית החולים לבדיקות לראות אם נגרם לך נזק. סליחה שלא עצרתי, חשבת רק על זכות הקדימה, הייתי צריך לנסוע לאט יותר ובזהירות".

"לא, תדאג לעצמך, אני בסדר, רק קיבלתי מכה קטנה בכתף".

נקשו על הדלת, ואדם ששערו פרוץ, לבוש בלויי סחבות ומראהו כאיש היער, פתח להם את הדלת. "מה רצונכם?" שאל. "להתארח בביתך, עד שתחלוף הסערה". השיבו השניים. למרבה שמחתם קיבלם האיש בשמחה ומאור פנים, הכניסם בעל הבקתה פנימה והתנצל לפנייהם על שאינו יכול לארחם כראוי.

"בעבר שמשה בקתה זו אכסניית-דרכים", סיפר "אולם ברבות הזמן חדלו אורחים לפקוד אותה ואני פשטתי את הרגל. צר לי על כי אין ברשותי לכבדכם אלא יש באמתחתי עז חולבת אחת, ואם תרצו אוכל להשקותכם מחלבה".

שמחו המלך ומלווהו על ההזדמנות להשיב את נפשם במעט חלב טרי וחם. לאחר מכן הציע להם לישן על מזרני קש. המלך ומלווהו, שהיו תשושים מכל שעבר עליהם, לא ידעו את נפשם איך להודות לו על שמכבדם במועט שביכולתו. השניים לא היו בררנים, התפנוקים בהם היו רגילים לא הפריעו להם בעת חולשתם זו ומיד שקעו בשינה עמוקה ומתוקה.

למחרת בבוקר חדלו הגשמים והשמש הפציעה מבעד לצמרות עצי היער הגבוהים. ביקשו המלך ומלווהו מבעל הבקתה להדריכם אל היציאה מן היער. לאחר שעשה כן נפרדו ממנו במילות תודה נרגשות. כעבור שעה קלה היו השניים בדרכם לעבר ארמון המלוכה.

חלפו כמה ימים והנה כרכרה הדורה נעצרה ליד הבקתה העלובה ביער. מן הכרכרה ירד איש לבוש בגדי-שרד, שנקש על דלת הבקתה והזמין את בעליה לארמון המלך כדי לקבל את שכרו. הוא הבוא אל היישר אל המלך, שבעד העז חולבת נתן לו מאה עיזים ובעד הבקתה העלובה שהכניסם אליה, בנו לו ארמון מפואר.

לימים פגשו חבירו ושמע כי בעד עז חולבת קיבל מהמלך מאה עיזים, ועל אירוח עם שינה על קש, בנו עבורו ארמון. הרי שמיד לקח איתו עז חולבת ובא אל ארמון המלך לתת למלך מהחלב שלה. כמובן שמיד סילקו אותו בבושת פנים.

מה ההבדל?

כאשר היה המלך במצוקה, הורחק מארמונו ובמצב ביש של גלות, – גם כוס חלב עיזים ומצע קש עלוב השיבו את רוחו ושמחו את ליבו יהיו בשבילו ככל רכושו. אך כאשר המלך שוב בהיכלו - הרי גם כלי כסף וזהב ואבנים טובות ומרגליות לא יספיקו לו ולא ישיעו את נפשו.

כך אנו, עתה בזמן הגלות, שכינתא בגלותא, גם 'עבודה' מועטת שלנו פשוטי העם, שהיא בבחינת חלב עיזים ומצע קש לפני מלך אדיר וחזק הנמצא בגלות. עבודה זו עריבה היא מאוד לפני הבורא יתברך, ועושר רב שמור לעושיה. אולם בעוד זמן קט, כשתבוא הגאולה והשכינה תתנער מעפרה ותשוב למקומה ולכבודה – כל שנטרח ונעמול, אפילו הדרגות הנראות לנו כיום נעלות ונשגבות ביותר, לא יספיקו לנו. הן ייראו כחלב עיזים וכמצע קש לפני המלך היושב בארמונו".

זהו שאמרו: "והגיעו שנים אשר תאמר אין לי בהם חפץ (קהלת יב) אלו ימי המשיח, שאין בהם לא זכות ולא חובה. (שבת קנא:), כלומר, אחד מן השינויים שמשח בן דוד יביא לעולם, יהיה בענין עבודת הבחירה.

וביאר הרמב"ן בפרשת נצבים: "לימות המשיח, תהיה הבחירה בטוב להם טבע, לא יתאוה להם הלב למה שאינו ראוי, ולא יחפץ בו כלל... וישוב האדם בזמן ההוא לאשר היה קודם חטאו של אדם הראשון, שהיה עושה בטבעו מה שראוי לעשות ולא היה לו ברצונו דבר והפכו... וזהו מה שאמר הכתוב בירמיה (לא, לב), הנה ימים באים נאם ה' נתתי את תורתי בקרבם ועל לבם אכתבנה, וזהו ביטול יצר הרע ועשות הלב בטבעו מעשהו הראוי... וזהו שאמרו רבותינו והגיעו שנים אשר תאמר אין לי בהם חפץ, אלו ימות המשיח שאין בהם לא זכות ולא חובה. כי בימי המשיח לא יהיה באדם חפץ, אבל יעשה בטבעו המעשה הראוי, ולפיכך אין בהם לא זכות ולא חובה, כי הזכות והחובה תלויים בחפץ".

מסופר על יהודי בשם מושקה שהיה חוכר מהפריץ המקומי את הפונדק שלו. יום אחד שמע הפריץ מאחד מחבריו, שאצל

היהודים ישנו חג הפסח שהוא חג מעניין מאד. כל המשפחה יושבת מסביב לשולחן הסדר, אוכלים מאכלים מעניינים ועושים מנהגים שונים, מדובר בחוויה שאסור לפספס בשום אופן...

יום אחד לפני פסח, פונה הפריץ למושקה שלו ומבקש ממנו להצטרף לשולחן ה'סדר' שלו. מכיון שלפריץ אי אפשר לסרב, הוא השיב שהוא ישמח מאד לארח אותו בביתו בליל פסח.

ואכן בליל הסדר הגיע הפריץ כשהוא לבוש בבגדים חגיגיים, התיישב ליד השולחן וצפה בהנאה בכל מהלך ה'סדר'. בכל שלב הסביר מושקה את הנעשה, הוא הסביר מה זה קידוש, וגם הסביר שטובלים את הכרפס במי מלח שמזכיר לנו את הדמעות של היהודים שסבלו במצרים, ואח"כ הסביר את מהותה של המצה שזהו אותו לחם שאכלו אבותינו במצרים. הפריץ כולו יושב ומתפעל שעדיין אפשר להשיג את אותו הלחם מלפני 3300 שנה....

מושקה ממשיך עם המרור, הפריץ טועם ומביע את דעתו: "לא רע, לא רע".... את החרוסת הוא ממש אהב וביקש מנה נוספת. וכך בילה הפריץ את כל הערב בהנאה מרובה תוך חלוקת שבחים לחג היפה הזה. מושקה זרח מאושר, הפריץ אהב מאד את סעודת החג והנה כבר שותים את הכוס הרביעית.

בסוף הערב נעמדו כולם והכריזו כנהוג "לשנה הבאה בירושלים". הפריץ הופתע לשמוע זאת, והוא שאל את מושקה: "אתה אכן מתכוון לעזוב את המקום? ככה סתם בלי הודעה מוקדמת? מה רע לך פה?" מושקה השיב בהתלהבות שאכן משיח עומד לבוא ואז אנחנו נעזוב את הכל ונעלה לארץ ישראל.

"אם כך", אמר לו הפריץ, "תיכנס אלי מיד לאחר החג, אני רוצה לתת לך מתנה ולהשתתף בהוצאות הדרך. כל השנים עשית עבורי עבודה נהדרת ואני רוצה לתגמל אותך על זה. פרט לכך, צריך גם להסדיר את החוזה עבודה שלך על הפונדק, כי אם אתה עוזב אני צריך למצוא מישהו אחר שימלא את מקומך ויחכור את זה".

עברו ימי הפסח, עברו שבועות וחודשים רבים, והפריץ לא שומע ממושקה היהודי שום דבר.

שוב התקרב חג הפסח של השנה הבאה. הפריץ זכר כמה הוא נהנה בשנה שעברה בביתו של מושקה, והזכיר לו שלא ישכח להזמין אותו פעם נוספת גם השנה. ואכן גם השנה מושקה הזמין את הפריץ אחר כבוד להשתתף בביתו בשולחן ליל הסדר. הפעם הפריץ כבר היה מעודכן, הוא כבר ידע שלא כדאי להרבות באכילת מצה ומרור, שכן מוטב להמתין לארוחה שתבוא לאחר מכן.

שוב בסוף הסדר כולם נעמדים כנהוג ומכריזים בקול רם: "לשנה הבאה בירושלים".

שואל אותו הפריץ: "מושקה, כבר בשנה שעברה אמרת שאתם עוברים לגור בירושלים - מה קרה?"

עונה לו מושקה: אמנם נכון ציפינו שהמשיח יבוא שנה שעברה, אבל משום-מה הוא לא בא, אבל השנה ללא ספק הוא יגיע! "טוב - השיב לו הפריץ - אבל תזכור שבחווה השכירות שלנו כתוב שאתה צריך להודיע לי שלושים יום מראש על ביטול החוזה, תהיה בן אדם ואל תפתיע אותי".

וכך חולפת לה עוד שנה, והפעם הפריץ הוא כבר חלק מהמשפחה, שר עם כולם מה נשתנה, מנסה למצוא את האפיקומן כמו אחד מהחברה, סוף ה'סדר' מתקרב ועוד רגעים ספורים כולם עומדים להכריז "לשנה הבאה בירושלים", ומושקה נזכר כיצד הפריץ הגיב שנה שעברה ולפני שנתיים. לפתע מושקה פונה אל הקב"ה ומתחיל לצעוק: "רבונו של עולם, מילא אותנו אתה לא גואל, אנחנו נוותר לך, אבל זה פשוט בושה וחרפה לפני הפריץ"....

לאחר חטא העגל היה משה רבינו מרבה ומפציר לפני ה' שישלח על חטאם של בני ישראל, והיה מתפלל ומבקש שלא יכלה אותם מפני חטאם. דובתוך תפילתו אמר (שלא י"ד, ט"ו): ויאמרו הגוים אשר שמעו את שמעך לאמר, מבִּלְתִּי יִכְלֵת ה' לְהִבְיֵא אֶת הָעָם הַזֶּה אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם וַיִּשְׁחָטם בַּמִּדְבָּר".

והיינו שהתפלל ואמר, כי אם יכלה אותם במדבר יגרם בכך חילול ה' כי יאמרו מבלתי יכולת ה' להביא את העם אל הארץ, לכן למען שמו הגדול אין ראוי לכלותם.

ואכן רואים אנו שבסוף קיבל הקב"ה את טענתו ואמר לו "סלחתי כדברך", ופירש רש"י: בשביל מה שאמרת פן יאמרו מבלתי יכולת ה'! כלומר, שזה היה הגורם העיקרי לקבלת תפילתו.

היה אומר הרב מטשעבין, הזקוק לישועה יכיון כוונה זו ויגלה כי לא לשם כבוד עצמו כוונתו, אלא למען שיתקדש שמו יבתוך בעולם. ואזי מובטח לו שישמע ה' תפילתו.

וזהו שאמר דוד המלך (תהילים קט"ו): "למה יאמרו הגויים לאמר איה אלוקיהם", גם הוא משמיע את אותה טענה, מילא אנחנו נשארים נאמנים אליך לנצח, אבל מה יאמרו הגויים? איזו בושה זו תהיה.

אני חושב שהיום זה הרבה יותר גרוע, כי היום זה כבר לא מה יאמרו הגויים אלא מה יאמרו היהודים, אתם תינוקות שנשבו שמתחילים ח"ו לזלזל ולהגיד כיצד אתם עוד מאמינים... ועבור זה צריך כבר הקב"ה לגאול אותנו בשנה זו אכ"ר.

שבת חזון:

א. כתב בספח"ק אוהב ישראל (פרשת דברים): שבת חזון י"ל אשר שבת חזון הוא יותר גדול במעלה מכל שבתות השנה. ע"ד שנשאלתי פעם אחת לבאר המדרש דאיתא שם לא היה יום מועד לישראל, כיום שנחרב ביהמ"ק. ע"כ. והוא פלא. וכבר עמד בזה בעל המחבר משנה למלך בספרו הטהור פרשת דרכים עיי"ש. אמנם בשום שכל והערת לב. י"ל בזה על דרך מאמר חז"ל חייב אדם לפקוד את אשתו בשעה שיוצא לדרך. והמשכיל יבין.

ב. כתב בספר שפתי צדיק: שמעתי מפי זקני הרה"ק החידושי הרי"ם זצ"ל בשם רבו הרה"ק מלובלין זצ"ל ששבת קודש זה – שבת חזון, עת רצון גדול, כמו בזמן מנחה דשבת קודש, מפני שהוא עת דין והשבת קודש מהפך הדין לרחמים, ולכך נקרא רעוא דרעוין, כן כל השבת קודש הזה על ידי שהזמן עת דין, כל השבת בבחינת "רעוא דרעוין". עכ"ד.

ג. בספח"ק תכלת מרדכי (להרה"ק מהרש"ם מברעז'אן תהילים קט"ז) כתב וז"ל: הנה כתיב (תהילים ק"ב, א') "תפילה לעני כי יעטוף", ובזוה"ק (בראשית דף כג:), שתפילת העני בעת צר לו מעטפת כל התפילות להעלותם ברצון. וכן תפילת ישראל בימי המצרים שמתפללים בלב נשבר מתקבלת לרצון יותר מבכל השנה. כמו ששמתי בשם הרה"ק ר' אורי מסטרעליסק זי"ע שאמר שבתפילה בשבת חזון צריך לזוהר מאוד בזה בכוונה, כי היא מעלה את כל התפילות של השנה, מטעם הנ"ל שהיא בחינת תפילה לעני. ע"כ.

ד. כתב בספח"ק תפארת שלמה (עניני שבת חזון) וז"ל: אז תרצה הארץ את שבתותיה וגויי בפי בחוקותי (ויקרא כו, לד). הנראה לפרש כוונת הכתוב להורות גדול מעלת יום השבת בזמן הגלות כשבא יום השבת יש שמחה לפני הש"י ב"ה יותר מבזמן שבהמ"ק היה קיים. משום דבשבת קודש נעשה היחוד למעלה גם בזמן הגלות כי הוא קביעא וקיימא ובימי החול כביכול גם הקב"ה בגלות ע"ד (תהלים צא, טו) "עמו אנכי בצרה" אי"כ כשבא יום ש"ק יש לו להש"י שמחה גדולה שנעשה היחוד ויוצא מהגלות. אבל בזמן שבהמ"ק הי' קיים הי' היחוד נעשה גם בחול אלא בשבת הי' היחוד גדול במעלה יותר אי"כ לא הי' שמחה להש"י כל כך. וז"פ אז בזמן הגלות תרצה הארץ את שבתותיה הם השבותים המה לרצון לפני הקב"ה בשמחה גדולה. כמ"ש (בתפילת שבי"ק) רב לך שבת בעמק הבכא. ימי המצרים בין י"ז בתמוז לת"ב המה עמק הבכא ואז רב לך שבת יום השבת קודש בימי המצרים הוא יותר גדול מכל ימות השנה. מפני שבימי החול גדול הצער לכן בש"ק נתרבה השמחה למעלה כמ"ש (שם) ביום השביעי נתעלה וישב על כסא כבודו. הגם שבנ"י המה בצער אבל להש"י אין לו בש"ק שום צער כלל. נמצא העולה מזה ללמוד שיהי כאו"מ מבנ"י ביום השבת בשמחה כי עיקר הצער של בני"א צריך להיות על גלות השכינה שהוא בחול עמנו בגלות. אך בש"ק שיש לשכינה הקדושה ג"כ שמחה. ממילא אף אנו יש

לנו לשמוח ביום ש"ק כי בזה אנו גורמים למעלה שמחה יותר להש"י ב"ה אם אנו בשמחה. עכ"ל.

ה. בספר מאיר החיים מובא: בשולחנו הטהור של כ"ק מרן האדמו"ר האמרי חיים מוויזניץ זי"ע, בליל שבת קודש פרשת דברים ט' באב תשכ"ד, שרו "יבנה המקדש". לאחר מכן אמר מרן זי"ע: יצר הרע חושב שיכניס בנו עצבות חס ושלום, אבל לא יצליח! הרה"ק ר' שמחה בונם מפשיסחא זי"ע היה אומר: השבת היא מכנסת אורחים גדולה – כאשר חל ראש חודש בשבת, היא נותנת לו את תפילת מוסף, ואם חל יום טוב בשבת – היא נותנת לו את כל התפילות, וכאשר חל יום הכיפורים בשבת – היא מותרת לו אף על הסעודות! במה דברים אמורים? באורח הגון, אבל באורח שאינו הגון, כגון ט' באב שיש לו שייכות עם עצבות, אומרת לו השבת: אין לי עמך כלום. וכמאמר הכתוב: "וירא בצר להם בשמעו את רינתם" – הקב"ה רואה שאף בימי המצרים מזמרים לו בני ישראל "יבנה המקדש", ובשמעו את רינתם – הוא מושיעם במהרה.

ו. מרגלא בפומיה דכ"ק האדמו"ר ר' שלמה מבאבוב זי"ע מדי שנה בשנה בין המצרים, שצדיקים וחסידים מימי קדם הנהיגו בביתם שבערב שבת חזון ידליקו הנשים נרות שבת קצת במוקדם ממה שרגילים להדליק בכל ערב ש"ק, וטעמן ונימוקם עמהם, מה שמבואר בספרי קודש גודל מעלתה ומדרגתה של שבת זו, ועל כן מקבלין אותה במוקדם כדי להרבות ולהגדיל את היום הקדוש, ולמעט מן האבלות של שבוע שחל בו תשעה באב.

ז. כתב בספר נר ישראל: מרן הרה"ק רבי אברהם יעקב מסאדיגורא זי"ע הסביר את ענינו של שבת חזון, כי חזון הוא מלשון ראייה והסתכלות, והמצויאות מעידה, שמהחושך יכול האדם לראות יותר טוב את האור המאיר, וכן הענין בימים אלו שהם בחינת חושך, מבינים את עתידם הטוב של ישראל, והוא שאמר אבי מרן מריזין זי"ע בשם אא"י ר"ר שלום מפרוהבישט זי"ע שאמר: שמהימים האלו יכול האדם לדעת, איך יהיו נראים הימים טובים שיהיו, כי מהחושך יכולים לראות את האור.

ח. הרה"ק מרופשיץ זי"ע רקד פעם בשבת חזון מתוך שמחה רבה, ואמר: השבת היא מתנה, ובשבת אין דין 'בר מצרא' (ב"מ ק:) – לא נוהגים בה דיני בין המצרים (שרפי קודש עמי ת"א).

תשעה באב:

כתב הרה"ק רבי פנחס מקארץ זי"ע: במקום שה' יתברך שורה, שם כל המלאכים והעולמות והממונים, לכך כשאדם ג"כ במקום הזה הוא נשמר בשמירה מעולה... ולכך בטי' באב כשיושבין על הארץ יכולים לפעול אצל השי"ת מה שצריכים, כיון שהשי"ת שורה ג"כ בבחינה זו. (אמרי פנחס אות שפ"ה)

כתב בספר מועד לכל חי (סימן י' אות ס"ו): ומי שמקונן על חורבן ביהמ"ק מכפרין לו עוונותיו וזוכה לאריכות ימים ושנים, ובניו לא ימותו בחייו ויראה זרע יאריך ימים.

כתב השל"ה הקדוש (מסכת תענית מענין העבודה) וז"ל, כיצד הוא סימן אבילות על ירושלים, שמראה בכל פעולותיו ובזה בונה ירושלים עד "שישו איתה משוש כל המתאבלים עליה", כי האבלות מזכך וסותר את החורבן וזה הסותר על מנת לבנות, כי בהאבלות מתעורר הזכרת ירושלים לטובה, ורמז לדבר תכף בחורבן ירושלים נולד משיח כמוזכר במד"ר דא"כה, ע"כ אין להתאבל בשבת כי בנין ביהמ"ק אינה דוחה את השבת.